

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **R. N.**, narozen X
bytem X

proti

žalovanému: **Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Příbrami**
sídlem T. G. Masaryka 145, 261 01 Příbram

o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. X,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 15. 7. 2025, domáhá zrušení sdělení žalovaného (konkrétně vypracovaného jeho místním pracovištěm v Benešově) ze dne 29. 4. 2025, č. j. X. Tímto přípisem žalovaný v reakci na žádosti žalobce ze dne 3. 4. (doplněnou dne 4. 4.) a ze dne 7. 4. 2025 o (zpětné) vyplacení podpory v nezaměstnanosti za měsíce leden až březen 2025, žádost o prominutí zmeškání tohoto úkonu ze dne 8. 4. 2025 a doplnění žádostí podáním ze dne 22. 4. 2025, podané jako datové zprávy v systému datových schránek, žalobci sdělil, že žádost nepodal v době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, ač byl k tomu vyzván po vyplnění žádosti o zprostředkování zaměstnání v aplikaci Jenda, a že zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) neumožňuje požádat o podporu zpětně a ani jinou cestou než uvedenou v § 142a zákona o zaměstnanosti. Jelikož tedy v dané věci neprobíhá žádné správní řízení, nelze uvažovat ani o prominutí zmeškání úkonu. Žalobcova podání byla proto vyhodnocena jako nedůvodné stížnosti.
2. Žalobce dále dokládal, že na sdělení žalovaného ze dne 29. 4. 2025 reagoval podnětem k přezkumnému řízení ze dne 1. 5. 2025. Na tento podnět zaslaný do datové schránky žalovaného žalovaný zareagoval sdělením ze dne 12. 6. 2025, č. j. UPCR-PB-2025/151017-20210202/1, že žalobce při podání žádosti dne 6. 1. 2025 potvrdil, že byl poučen o nutnosti podat samostatnou žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti, přesto tak ale postupem podle § 142a zákona o zaměstnanosti neučinil. Řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti nelze zahájit ani z moci úřední. Protože nebylo zahájeno řízení, nebylo vydáno ani rozhodnutí, které by mohlo být předmětem přezkumu či obnovy řízení. Opomenutí žalobce již právní úprava nedovoluje napravit.
3. Dříve než mohl žalobu projednat věcně, musel se soud zabývat otázkou, zda je podaná žaloba přípustná, popřípadě zda je namístě žalobce poučit o změně žaloby tak, aby se soud danou záležitostí mohl zabývat. Dospěl přitom k závěru, že žaloba proti rozhodnutí není přípustná

a není zde ani žádný jiný žalobní typ, jenž by mohl vést k meritornímu posouzení sporné situace v řízení, v němž by žalobce mohl mít šanci na úspěch.

4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.
5. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
6. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
7. Žalobou napadené sdělení žalovaného ze dne 29. 4. 2025 zjevně není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., protože samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry žalobce. Jedná se o pouhý informativní přípis podle § 142a odst. 2 věty poslední zákona o zaměstnanosti, jímž nejsou nijak měněna nebo určována práva či povinnosti žalobce. Totéž obdobně platí i pro následné sdělení žalovaného ze dne 12. 6. 2025.
8. Nejedná se přitom ani o úkon, jímž by byla s konečnou platností žádost žalobce o podporu v nezaměstnanosti zamítnuta. V tomto směru je klíčové ustanovení § 142a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, které pro podání takové žádosti stanoví výlučný způsob podání, jenž je třeba dodržet pod sankcí jeho absolutní neúčinnosti.
9. Podle § 142a odst. 1 zákona o zaměstnanosti podává fyzická osoba žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti prostřednictvím
 - a) informačního systému v oblasti zaměstnanosti na základě prokázání totožnosti s využitím prostředku pro elektronickou identifikaci,
 - b) informačního systému v oblasti zaměstnanosti formou asistovaného podání žádosti u Úřadu práce nebo držitele poštovní licence, se kterým byla uzavřena smlouva podle § 7a; asistovaným podáním žádosti se rozumí zadání žádosti zaměstnancem Úřadu práce nebo zaměstnancem držitele poštovní licence do informačního systému v oblasti zaměstnanosti.
10. Ustanovení § 142a odst. 2 zákona o zaměstnanosti k tomu pak doplňuje pravidlo, že žádost podaná podle odstavce 1 se považuje za písemnou žádost podle tohoto zákona. Není-li žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti podána způsobem uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo b), *nepřihlíží se k ní*. O této skutečnosti bude fyzická osoba Úřadem práce *informována*.
11. Podle § 142a odst. 3 zákona o zaměstnanosti také všechny další žádosti podle tohoto zákona a úkony související s činností Úřadu práce se činí pouze prostřednictvím informačního systému v oblasti zaměstnanosti, pokud to tento systém umožňuje.
12. Soud si vyžádal od žalovaného podrobnější informace o obsahu a způsobu podání žalobce. Z předložených dokumentů zjistil, že všechna podání ze dnů 3., 4., 7., 8. a 22. 4. 2025 žalobce podal jako datové zprávy v systému datových schránek. Žádné z těchto podání, jejichž obsahem byla žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti, popř. její doplnění o dílčí informace či požádání o prominutí zmeškání lhůty nebyla učiněna prostřednictvím informačního systému v oblasti zaměstnanosti (jímž se v praxi rozumí aplikace Jenda). Žalovaný též dokládal, že žalobce takovou žádost nepodal ani dne 6. 1. 2025 (ač byl dle žalovaného na tuto možnost upozorněn v odsouhlaseném poučení a též na závěrečné obrazovce ukončující podání žádosti o zprostředkování zaměstnání), nicméně tato skutečnost (snad vyjma rozsahu poučení) mezi účastníky soudního řízení sporná není.

Důsledkem toho je, že k žádostem o podporu v nezaměstnanosti, jež byly konkrétně obsaženy v podáních ze dne 3. a 7. 4. 2025 (ostatní podání byla v tomto směru jen doprovodná), se vůbec nepřihlíží. Žalovanému a v důsledku toho i soudu k nim zákonodárce druhou větou § 142a odst. 2 zákona o zaměstnanosti zakazuje přihlížet, žádné řízení, v němž by mohl žalovaný s konečnou platností rozhodnout o (ne)oprávněnosti takového požadavku, těmito podáními nebylo zahájeno a sdělení žalovaného tak nemohou být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Jediné, co tato podání vyvolala, byla povinnost na straně žalovaného, aby žalobci sdělil, že k nim není oprávněn přihlížet, což žalovaný právě sdělením ze dne 29. 4. 2025 splnil a jen nad rámec svých konkrétních povinností, resp. v souladu s obecnou zásadou vstřícnosti a zásadou poučovací ve smyslu § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jež se uplatní i mimo běžící správní řízení, žalobci vysvětlil, že jeho žádost by i tak musel považovat za nedůvodnou, resp. že platné právo v konkrétní situaci žalobci neposkytuje žádný právní nástroj, jak napravit své opomenutí.

13. Tím, že se k podáním žalobce nepřihlíží, nebylo zahájeno žádné správní řízení, a proto ani není namístě, aby soud žalobce poučoval o možnosti podat žalobu na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s., jelikož žalovaný není v souvislosti s podáními žalobce v (potenciálním) prodlení s vydáním rozhodnutí v takovém řízení.
14. V souvislosti s ustanovením § 142a odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jež umožňuje ostatní podání a další úkony neuvedené v odstavcích 1 a 3 vůči Úřadu práce a krajským pobočkám Úřadu práce učinit též prostřednictvím datové schránky, ještě soud zvažoval, zda žalobce svými podáními eventuálně nezahájil nějaké jiné řízení, ve vztahu k němuž by se mohl domáhat ochrany proti nečinnosti žalovaného. V této souvislosti se nabízel v podstatě jen podání žádosti o neprávem odepřenou dávku ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něž je možné dávku dodatečně přiznat nebo zvýšit a doplatit, zjistili se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odepřena nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela. Zde žalovaný potvrdil, že takovou žádost prostřednictvím aplikace Jenda uplatnit nelze, a proto se uplatní možnost podle § 142a odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti takovou žádost podat i cestou datové schránky. Žalovaný má ovšem pravdu v tom, že o takovou žádost by šlo jen tehdy, jestliže by za totéž období již v minulosti žalovaný žalobci dávku podpory v nezaměstnanosti nepřiznal (rozhodnutím by zamítl dřívější žádost). V tomto případě však žalovaný žádné rozhodnutí, o jehož nápravu by cestou žádosti dle § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu mohl žalobce usilovat, vydáno nebylo (pro ilustraci funkce tohoto řízení viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 Ads 236/2016-29). Ani v tomto směru tedy nebylo namístě žalobce poučovat o možnosti změnit žalobu na žalobu nečinnostní, nebo posuzovat žalobou napadená rozhodnutí jako faktická rozhodnutí o žádosti o neprávem odepřenou dávku.
15. Soud není přesvědčen ani o tom, že by na půdorysu žalobních tvrzení do úvahy přicházela žaloba na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Žalobce ani náznakem netvrdí, že by snad prostřednictvím aplikace Jenda nebylo možné požádat o přiznání podpory v nezaměstnanosti dodatečně po 6. 1. 2025 v době, kdy byl uchazečem o zaměstnání. I kdyby tomu tak bylo, vytvářelo by to žalobci možnost požádat o takovou dávku jakoukoliv jinou cestou připuštěnou v § 142a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, čímž by bylo zahájeno správní řízení s následnou možností soudní ochrany nejprve žalobou na

ochranu proti nečinnosti a posléze žalobou proti rozhodnutí, jímž by takové řízení bylo zakončeno.

16. Že žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti nebylo možné podat v době, kdy žalobce již byl zaměstnán, je pak logické, jelikož z ustanovení § 42 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, podle něž se podpora v nezaměstnanosti přizná ode dne následujícího po skončení zaměstnání nebo uvedených činností, jestliže uchazeč o zaměstnání požádá o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti nejpozději do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání, logicky (argument opakem) vyplývá, že v ostatních případech se podpora zpětně nepřiznává (zákon o zaměstnanosti žádný jiný takový případ nezmiňuje a počítá s jejím přiznáním až ode dne podání žádosti). V tom žádný nezákonný zásah nelze spatřovat. Všechna žalobcem zmiňovaná podání z dubna 2025 přitom spadají do období, kdy byl žalobce již podle svých slov (srov. podání ze dne 3. 4. 2025) znovu zaměstnán.
17. S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu odmítl postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou, aniž by poučoval žalobce o (podle soudu neexistující) možnosti změny žalobního typu.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. října 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
samosoudce